

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

BIBLIOTECA UMBRELOR

**MELODII
BLESTEMATE**

Traducere din limba engleză de
CRISTINA DUMITRU

LITERA
București

Înainte ca povestea noastră să înceapă

Demult, într-un trecut nu foarte îndepărtat, pe care aproape că l-ați recunoaște, o carte extrem de importantă ardea de vie.

Aplecat deasupra paginilor, un tânăr îmbărbăta flăcările mov-albăstrui cu un glas de păstor care-și mână turma. Nu conta că flăcările nu ardeau paginile. Rolul vrăjii nu era acela de a arde, nu chiar – ci doar de a desface ceea ce se făcuse. Să facă ceea ce știe focul să facă cel mai bine: să transforme. Vedeți voi, acest foc nu a fost făcut din căldură și nici aprins de cremene. Venea din izvorul oricărei magii: muzica.

Pe măsură ce vraja mergea-nainte, notele melodiei ezitau, apoi creșteau, într-o incantație atât de veche, încât ar fi putut schimba întregul curs al istoriei. Sau, cel puțin, asta spera tânărul să facă.

La etajul de jos, se auzea gălăgie, zgomot de lemn pe lemn, mobilă scârțâind pe podea. Pe scări în sus răsunau voci.

Veniseră.

Tânărul aruncă o privire prin crăpătura dintre perdele, prin care intra o singură rază de lună, desenând o linie de-a curmezișul podelei. Cartea ardea mai departe.

De la distanță, siluete în robe mov se apropiau, pășind pe podețul de lemn, cu lumina cântându-le în palme. Pășeau încet, cu grijă, ca umbrele aruncate de nori. Tânărul știa pentru cine veniseră aici – pentru *ce* veniseră. Însoțitori din Biblioteca Umbrelor, veniți să-i ducă la regele lor, la magiștrii înșiși.

Era timpul ca tânărul și prietenii lui să dea socoteală pentru fărădelegile lor.

Dar, înainte ca toți să fie duși către întâlnirea cu soarta din Biblioteca Umbrelor – păstrătoarea cunoștințelor, vrăjilor și poveștilor pierdute –, înainte ca ei să stea în fața Marii Coterii pentru judecată, trebuia să-și ducă la bun sfârșit vraja.

Soarta lumii depindea de asta.

Se auzi o bătaie la ușă, chiar în clipa în care focul se stingea oftând. Cu un ultim șuierat, conținutul cărții dispăru în neant. Cerneala șoptitoare a paginilor se prefăcu într-o amintire vagă, întunecată. O amintire de demult, de pe vremea când Rupert Faymore se aplecase asupra acestor simboluri chircite – monștri, dragoni și vrăji dincolo de cea mai nebunească închipuire a sa. Cu mult timp în urmă, când își pusese acea întrebare înspăimântătoare:

Care este cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla dacă citești o carte?

CAPITOLUL 1

GEMENII

40 de ani mai târziu...

Astrid și Jonas intraseră în lume cam la fel cum aveau de gând să trăiască. Împreună, și în cel mai ciudat mod cu putință.

La vremea respectivă, sora Theresa găsisese la ușa mănăstirii nu un copil, ci doi.

Gemeni.

Nu erau nici înveliți în pături și nici nu plângeau într-un coș împletit. În acea noapte înghețată de februarie, când fuseseră găsiți, Astrid și Jonas aveau amândoi câte o coroană de puf gălbui de rață și două bucăți de monedă, care se potriveau una cu alta, aruncate lângă ei. Se țineau de mâini și adormiră repede, fără a fi feriți de frig de altceva decât de un pat de mușchi.

Ce-avea să se aleagă de asemenea bebeluși? Ce urma să facă societatea cu ei? Același lucru pe care îl făcea întotdeauna atunci când avea de-a face cu ceva ciudat, neobișnuit.

Să-i închidă undeva.

Și așa, nu prea buna lor creștere îi adusese la acest moment aparte, când povestea lor începe de-a binelea – când, așezată într-o sală de clasă neaerisită, Astrid simți o gădilătură bruscă, de nestăpănit, pe șira spinării, care îi spunea că urmează să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă în niciun caz.

În celălalt capăt al clasei, trei fete chicoteau, animate.

– Fantomă?! se strâmbă cea de-a patra. Mă lași?

Astrid își coborî ochii la cărțile de joc din mână, incapabilă să se oprească din ascultatul vocilor colegelor.

Nu trecuseră nici zece minute de când profesorul le lăsase singure în sala întunecoasă și, deja, toată lumea își începuse lupta împotriva monotoniei atotcuprinzătoare a detenției de după școală.

Pentru Astrid și cei doi băieți, arma contra plictiselii era un joc de cărți, care avea ca miză o grămăjoară de fleacuri. În momentul respectiv, se concentra pe un băiat înalt, mai mare cu un an, Greg, un fraier care tocmai miza cu un obiect dorit de ei toți. O brichetă de un negru mat, în formă de inimă, imitație de Vivienne Westwood. După cum explicase în detaliu Jonas, era o copie perfectă a celei pe care Prințul Theodore fusese văzut purtând-o la gât, într-un interviu recent, așa că jumătate din populația adolescentă a regatului suspina acum după ea.

Astrid nu putea înțelege obsesia pentru prinț a fratelui ei – de altfel, aceeași cu a tuturor; pentru ea, familia regală nu era decât o echipă foarte iubită de reality show TV. Totuși, era decisă să pună mâna pe brichetă pentru fratele ei, înainte să fie confiscată de vreun profesor. Ei contra întregii lumi, așa era mereu – și erau capabili de orice, pentru ca celălalt să fie mulțumit sau fericit.

– Pe bune?!

Cea care pusese întrebarea era o fată pe care Astrid o cunoștea – Esther. După a nu știu câta exmatriculare, gemenii ajunseseră la Școala Secundară Priory Park doar de câteva săptămâni, dar aflaseră deja că Esther și gașca ei erau abonați la detenția școlară. Specialitățile lor erau chiulul de la ore și încălcarea regulilor despre uniforme. Celelalte fete mai mult șușoteau decât vorbeau, în general, dar vocea lui Esther avea o coardă nazală imposibil de neglijat.

– Chiar n-ai auzit?

Astrid își mușcă limba. Desigur că fata auzise, doar nu auzise toată lumea din cartierul în care era școala?

Monștri, mistere.

Fantome.

Și amărâta aia care susținea că le văzuse cu ochii ei.

Astrid își reaminti singură că nu ar fi trebuit să asculte o asemenea poveste, că era exact unul din lucrurile acelea pe care ea și fratele ei „nu trebuiau să le facă“.

– Mmm... în fine, bombăni cealaltă față. Pur și simplu nu-mi vine să cred!

Jucându-se absent cu jumătatea de medalion de la gât, Astrid își roti privirea prin clasă. Deși vara era pe terminate și vremea se răcea, aerul dinăuntru era irespirabil. În total, erau opt elevi, așezați toți la birouri de plastic, în timp ce ploaia șiroia pe singura fereastră. Ceasul în formă de emoticon zâmbăreț de la celălalt capăt al clasei măsura încet ora lor de detenție post-școală. Fratele ei, Jonas, se tolănise pe jos, cu privirea spre norii gri de-afară, mestecând capătul unui creion și prefăcându-se că se gândește la tema la matematică. Era o șmecherie, bineînțeles: de fapt, vedea în reflexia ferestrei cărțile lui Greg și se bătea pe buzunar o dată dacă Greg nu mințea în privința cărților și de două ori pentru „tromboane“.

De când începuse școala, în urmă cu două săptămâni, era doar a doua oară când gemenii primiseră detenție. Prima fusese pentru un serviciu de teme contra cost pe care îl pususeră la cale – și care se părea că nu convenise profesorilor –, iar acum erau pedepsiți pentru că furaseră azima de la împărțășanie. („Dar verighetelor din curte le era foame...“, protestase Jonas dinaintea directorului. Inutil.)

Pe pereți atârnavă o serie de afișe cu îndemnuri pozitive, care tremurau vag în curentul aerului condiționat stricat: „Spun mai des «pot» decât «nu pot»“, „Imaginează-te învingător“.

Cineva tăiase prima parte din „Respectă-te“ și scrisese deasupra „Împușcă“.

– E adevărat, insistă Esther. A văzut Lizzy. De asta n-a venit la școală. A spus că a momit-o la stația aia părăsită, în care a murit fata aceea în anii '90. Știi, nu? Aia care s-a înecat!

Era din ce în ce mai convinsă de ce zicea, continuând cu o voce din ce în ce mai ascuțită:

– A zis că a fost un sunet ca un animal murind, dar uneori se aude melodia aia îngrozitoare, care-ți umple ochii de lacrimi și te face să te doară dinții.

Cu coada ochiului, Astrid văzu nasul fratelui ei încrețindu-se, la apariția aceluiași miros chinuitor, de ceva ciudat, de pe altă lume. Dar nu, *n-ar fi trebuit*, nici în general, vreodată, și mai ales nu azi. Maica superioară le adusese aminte de mai multe ori că trebuie „să se întoarcă imediat“ la casa colectivă, fiindcă în acea seară aveau o întâlnire cu asistenta socială. Dacă întârziiau sau dacă erau prinși discutând despre ceva „îngrijorător“, se puteau alege cu o întâlnire cu doctorul Harris. Iar o întâlnire cu doctorul Harris putea foarte bine să însemne separarea și câte-o cameră goală, genul tipic de „tratament“ prin izolare al bunului doctor.

În consecință, încercau amândoi să-și înghită pornirea pe care o simțeau, care le spunea să *fie atenți*, și încercau să se concentreze pe jocul de cărți.

– Cei mai răi sunt dinții creaturii ăleia, continuă Esther. Nu vrea să te mănânce. Nu, ce vrea e să-ți lase un semn, care te face blestemat pentru totdeauna.

Rânjind, Esther trase un semn peste una din adânciturile proprii palme.

– Două linii curbe de dinți, aproape umani, doar că ascuțiți ca niște ace – destul de ascuțiți încât să găurească mingea de fotbal cu care se antrena echipa fetelor.

– Eu tot nu pot să cred! pufni sceptica.

Gemenii nu-și mai aminteau numele ei, dar o recunoșteau după machiajul gros și părul negru vopsit. Altă abonată la detenție.

– Adică o faci pe Lizzy mincinoasă?! întrebă Esther.

– Păi... nu? Gen, ea cum a scăpat, dacă chestia aia, orice-ar fi fost, s-a apropiat suficient încât să-i fure mingea de fotbal? Și mai și spune că de-abia-și aduce aminte ce și cum...

Își încrucișă brațele pe piept.

– Ori tu ai inventat toată treaba, ori Lizzy a inventat-o.

– Două dame.

Astrid puse o damă și un zece cu fața-n jos pe masă, dinaintea lui Greg. Discuția despre reputația lui Lizzy și a lui Esther trebuia să mai aștepte puțin. Astrid avusese toate patru damele, dar era mai

bine să păstreze din ele, ca să facă pe altcineva să strige „trombon“ mai încolo, când creștea miza, și să nu-i iasă.

– Și-ncă una.

Bingo.

– Trombon! rânji Astrid.

Greg se ridică și își trânti cărțile de masă.

– *Voi doi* umblați cu tromboane! urlă el.

Și el mare fan detenție, Greg avea niște ochi albaștri, frumoși, un păr șaten perfect și un caracter groaznic.

– Păi doar se cheamă „Trombon“, nu? spuse Jonas, de pe podea, de-abia stăpânindu-și râsul.

– Nu, nu ne mai păcăliți de data asta. *Voi trișați* la Trombon!

Dintr-odată, Astrid simți cum o apasă întreaga cameră, care era cu ochii pe ea.

– N-o să vă las să mă faceți să par un tâmpit! insistă Greg.

– Dragă *Gregory*, zău, n-aș face niciodată asta, îl asigură ea.

Jonas încuviință din cap, zâmbind strâmb, pe când se ridica și se apropie de sora lui.

– Te descurci perfect și singur să faci asta, *Gregory*.

Mârâind fioros, Greg adună cărțile de pe masă și le aruncă la mama naibii, în celălalt colț al clasei.

Astrid nu se lăsă:

– Noi am câștigat.

– Ați câștigat o laie! mârâi Greg.

– Stați! Știu eu cum să stabilim câștigătorul, spuse sceptica, din colț, privindu-i cu ochii mari, machiați cu sclipici.

Toată lumea tăcu, inclusiv gemenii. Ar fi putut să-și ia pur și simplu premiul, dar era ceva anume în cuvintele scepticei, în ploaia care bătea tot mai tare în fereastră, în mâncărimea pe care o simțeau pe piele. Astrid și Jonas știau că, în acea zi, ceva anume era altfel.

– Cum? întrebă la unison.

– Ne întâlnim în Priory Park după detenție, lângă gaura din gard, spuse fata cu nume misterios. Cine intră în stația părăsită și găsește primul mingea de fotbal a lui Lizzy e câștigătorul. Simplu.

Camera se umplu imediat de „ooc“-uri și „ah“-uri surescitare, iar din entuziasmul lor Greg deduse că un „nu“ din partea lui ar fi fost foarte dezamăgitor.

– Aha, îmi place ideea... minți el.

Gemenii îl vedeau cum își frământă degetele.

– Dar dacă câștig, vreau ceva tare, continuă el.

Gemenii își aruncară câte-o privire.

– Ce anume?

Pe fața lui Greg se lăți un zâmbet amenințător.

– Vreau unul din colierele voastre.

Lui Astrid îi veni să-și strângă în pumn medalionul. Se stăpâni. Era o bătlie a voințelor, iar ea refuza să-și arate și cea mai mică slăbiciune. Se gândi la lucrurile pe care le scrisese doctorul Harris despre medalioanele lor în dosar. După ce fuseseră luați în grija lui, într-o noapte se strecuraseră în biroul lui și citiseră însemnările otrăvite, rând plin de venin cu rând plin de venin:

„Gemenii se află în posesia unor fragmente de medalion pe care le poartă cu sfori, la gât. Pe suprafața acestora figurează semne ce par a fi o spirală și un soi de spadă gravată. Cei doi cred că materialul este aur alb, dar ruptura neregulată arată că nu e vorba de un metal rar. Gemenii trăiesc cu iluzia că simbolul vine de pe blazonul de familie sau poate al vreunei societăți secrete, dar toate examinările făcute au arătat că e vorba de o emblemă cu totul inventată, fără niciun corespondent istoric. Deși cei doi au fost informați cu privire la aceste dovezi concrete, ei continuă să dezvolte un atașament nesănătos față de aceste fragmente, iar obsesia lor cu privire la semnificația acestora indică o severă manie a grandorii. Deși nu ni se permite, în mod legal, să confiscăm obiectele pacienților, dacă acestea nu reprezintă o amenințare serioasă pentru sănătatea sau siguranța lor, recomandarea mea profesională ar fi să îndepărtăm fragmentele în cauză.“

Era clar ce încerca să facă Greg. Încerca să-i facă să dea înapoi. Nici nu știa, însă, că acum nu mai era vorba de o simplă victorie

la Trombon. Era vorba de gustul dulce al necunoscutului și de mireasma chinuitoare a lucrurilor pe care nu aveau voie să le facă.

– Deci – de acord? întrebă fata cu nume misterios.

Exista însă o mică problemă...

– Țicniții nu au voie în natură nesupravegheați, decretă Esther, dezvelindu-și gingiile. Toți copiii din Casa Colectivă a Surorilor Îndurării sunt puțin ciudați, dar țicniții sunt... *ciudați rău*. Sunt alergici la iarbă sau ceva. Îi face cu capul. De aceea n-au voie pe-afară după școală. Ordine stricte!

– Cine naiba mai sunt și „țicniții“? mârâi cealaltă fată. După felul cum se uita la Esther, Astrid începea să bănuiască faptul că între cele două există o rivalitate veche.

– Păi, *Steph* – deci așa o chema –, așa le zice în filmul ăla vechi de groază cu copiii ciudați... Adică... uită-te și tu la ei puțin...

Oricât de insensibilă fusese Esther în exprimare, gemenii trebuiau să recunoască, cu părul lor blond tăiat sever și fețele lor ca de păpușă, că observația ei era destul de întemeiată.

Restul clasei rămase cu ochii pe gemeni, așteptând și minunându-se de pielea și părul foarte deschise la culoare, de corectitudinea înspăimântătoare cu care își purtau puloverele gri de școală și cămășile albe și de jumătățile de medalion care le atârnavă la gât. Da, credeau că sunt niște ciudați, toată lumea credea asta, dar nu știau nici pe departe totul.

De fapt, Esther avea pe jumătate dreptate cu privire la „ordinele stricte“, dar motivul nu era alergia. Era ceva mult mai serios. Ceva ce, cu siguranță, n-ar fi spus celorlalți.

Ceea ce trebuie să pricepeți despre Astrid și Jonas e că erau ciudați – ciudați de-a binelea. Dincolo de orice închipuire. Și nu fuseseră închiși din cauza aparenței lor eterice sau a felului enervant în care își etalau inteligența. Fuseseră închiși din pricina a ceea ce auzeau. Vedeti, Astrid și Jonas susțineau, încă din fragedă copilărie, că Universul – fiecare plantă, copac sau creatură – n-are altă treabă decât să cânte tot timpul.

Numai ei îl puteau auzi. Mesaje și secrete, numai pentru ei. Un ocean infinit de melodii pe care pluteau.

După un număr de „incidente” care avuseseră loc pe când erau mici, Astrid și Jonas își petrecuseră ani de zile în grija doctorului Harris, un personaj care părea să-și fi dedicat întreaga existență recuperării gemenilor și a minții lor suferinde. Parcă și acum îl puteau auzi stropșindu-se:

– *Rețineți, toate astea sunt doar în capul vostru!*

Spusese asta chiar atunci când copacii murmurau covârșitor, atrăgându-i în mijlocul lor.

Și toate astea, încălcarea ordinelor, intrarea în gara părăsită, vânătoarea de *fantome*? Erau exact ce *nu* trebuiau să facă. Și asta fusese cu mult înainte să fi călcat firul ierbii.

Astrid ținu strâns fragmentul de medalion de la gât, pipăindu-i muchiile zimțate ca pe propria piele. Când se uită la Jonas, văzu că și el făcea același lucru.

Ar fi putut insista pentru miza jocului de cărți. Indiscutabil, câștigaseră, dar nimănui nu-i mai păsa de bricheta neagră, în formă de inimă. Acum, miza era alta. Se ivise o ocazie nemaipomenită, aceea de a urmări cântecul ademenitor, șoptele izvorâte din măruntaiele Pământului, putând în același timp să susțină că o făcuseră de gura colegilor. Cum să reziste unei asemenea tentații?

Astrid simți că pe fața fratelui ei se lățește un zâmbet la fel de larg ca al ei.

– Mă rog. O facem, spuse Jonas.

– ... Ce?! se bâlbâi Greg.

Era limpede, nu se aștepta ca ei să accepte.

Asistenta socială trebuia să aștepte. Gemenii aveau de făcut boroboațe.

Astrid zâmbi larg, dând mâna cu Greg:

– Ne vedem la gara părăsită, la ora cinci, după detenție. Primul care găsește mingea câștigă.

Când Astrid și Jonas ajunseră în parcul de lângă școală, era clar că mica lor competiție stârnise vâlvă. Lângă tufișurile din zona împrejmuită de la marginea parcului Priory se adunaseră o mulțime de elevi. Dincolo de gaura din gardul de sârmă, de scaiete și tufe de

lilic, era vechea stație de metrou, dezafectată. Gemenii începură să-și croiască drum printre ceilalți, însoțiți de murmurări surescitate.

Esther își porni cronometrul de pe mobil. Greg se dădea în spectacol, alergând pe loc și încălzindu-se – greșit, după cum remarcă Jonas, care-i șopti încetișor lui Astrid:

– *Ăsta o să se rănească înainte să începem.*

Astrid își aruncă ghiozdanul în mormanul care se formase lângă unul din tufișurile foarte înalte.

– Nu-mi dau seama – cum poate fi un tip atât de atrăgător așa de bătut în cap?

– Jonas, mă tem că tocmai prostia îl face mișto în ochii tăi.

Jonas porni către gard și își trase mânecile peste palme, ridică cu atenție sârma ghimpată făcându-i loc lui Greg să se strecoare prin gaură, prin tufișurile de cealaltă parte a gardului. Un domn desăvârșit.

– Să nu-ți șifonezi mutrița aia frumușică, îi spuse.

Greg nu fu încântat de remarcă.

– Ciudatule! mârâi el, lăsându-se în genunchi ca să poată trece târâș.

– Eu rămân aici și țin scorul, anunță Esther, mângălind ceva pe spatele unui caiet de școală, după care își puse creionul după ureche.

Nu trebuia decât să-l urmeze pe Greg pentru ca întrecerea să înceapă, doar că asta însemna să răzbească prin tufișurile dese și țepoase. Tufișuri de care n-ar fi trebuit nici măcar să se apropie, darămite să le *atingă*. Astrid își dădu seama că îi transpiraseră palmele.

Întorcându-se către ea, Jonas scutură din umeri:

– Totul o să fie OK, sunt sigur.

Cu siguranță nu credea *deloc* în cele spuse, iar Astrid simți minciuna ca pe o țepușă între omoplați, ca și cum ea însăși ar fi scos-o pe gură. Totuși, se lăsară și ei pe vine și o porniră prin desiș.

Cum toamna își făcea simțită prezența, dinspre docurile Londrei bătea un vânt plăcut, răcoros. Uniformele de-un cenușiu searbăd ale gemenilor nu prea țineau de cald. Genunchii li se murdăriseră deja de noroi. Cu toate acestea, amândoi se mai liniștiră, pe măsură ce se târau. Spinii le evitau pielea, urzicile păreau că se înmoaie la atingere. Pământul îi întâmpina călduros.

– Se întâmplă din nou, șopti Jonas, întorcându-se către sora lui.

Astrid încuviință din cap. Simțeau mirosul pământului reavăn, dulceag și viu, iar acesta cânta, atât de încet, încât cei doi aproape că își închipuiau că e o păcăleală. Gemetele pământului jilav erau ca un leac de pus pe rană.

Atunci când ieșiră din dosul tufelor, de partea cealaltă, se treziră într-o grotă. Pietre acoperite cu mușchi și flori de nu-mă-uita năpădeau lespezile crăpate. Păduceii și arinii se legănau șoptind în adierea vântului.

Totul li se părea că încetinește, ca prin ceață, ca atunci când deschizi ochii sub apă. Vântul se mai domolise, se auzea un șuierat „sst-sst” constant, iar aroma solului era și mai pregnantă. Copacii îi înveleau în umbrele lor. De-abia puteau zări crâmpoie din cerul de deasupra lor.

Locul era ciudat. La fel de ciudat ca ei.

– Auzi...? șopti Jonas.

Da, auzea. În jurul lor, în toate părțile, fire de pulbere străluceau în aer, care acum le cânta, răsunând tare și sonor ca un clopot. O melodie atât de delicată și de rară, încât abia rezistară imboldului năprasnic de a o prinde într-o sticlă.

„E numai în capul tău.”

Astrid auzi din nou cuvintele doctorului, ca pe un avertisment. Se întrebă dacă le aude și Jonas, dar apoi li se întâlniră privirile și izbucniră în hohote de râs.

Vrând să asculte mai bine, gemenii făcură un pas în față, dar Astrid se împiedică de ceva. Era o decorațiune ciobită – de fapt, un chip într-o efigie, din lut, frunze și ierburi, înfipt în sol, privindu-i cu ochii cășcați de jos.

– Curios, își zise în sinea lui Jonas, aplecându-se să studieze chipul spart.

– Ce e?

– Hei! îi smulse brusc din reverii vocea lui Greg.

În momentul în care se întoarseră, copacii începură să tremure, iar o rafală de vânt făcu să se legene frunzele în deschizătura mare, întunecată, aflată în spatele lui Greg. Era intrarea stației de metrou

dezafectate. O încâlceală de liane se întindea pe trepte, iar din crăpăturile treptelor de piatră care coborau în întuneric se încăpățâneau să răsară buruieni și ciuperci cu pălării roșii.

Un Cerc al Zânelor? Gemenilor li se părea mai degrabă un portal și, cu siguranță, îl auzeau fredonând o melodie într-o tonalitate jousă, monotonă.

– Ah! zâmbi încântată Astrid, scuturându-se de praf.

Voia să vadă mai de aproape, așa că se apucă să pieptene țărâna cu degetele și-și lipi urechea de fiecare frunză, ca și cum acestea i-ar fi putut șopti secretul neobișnuitei și întunecatei grote.

– Suntem gata toți? întrebă Jonas.

Dintre tufișuri apără fața lui Esther, care întinse către ei o mână cu degetul mare ridicat.

– Începem numărătoarea!

– Hai să-i dăm drumul, mormăi Greg, tremurând. Locul ăsta îmi dă fiori.

Gemenii se postară în stânga și-n dreapta lui Greg și așteptară, cu inima cât un purice, numărătoarea inversă a lui Esther.

– Trei!

Încă din noaptea geroasă de februarie în urmă cu cincisprezece ani, când fuseseră găsiți pe treptele mănăstirii Saint Joan, Astrid și Jonas se țineau de mână, dormind tun, înfășurați într-un pat de mușchi.

– Doi!

Din copilărie, întreaga lor existență părea că se învârte în jurul a trei lucruri: fragmentele de medalion de la gât, legătura indestructibilă dintre ei și dorința profundă, de nestăpănit, de a-și ști originile.

– Unu...

Mâna lui Jonas băjbâi după cea a lui Astrid; amândoi își strânsură palmele. Apoi priviră lung spre abisul cântător – și o porniră în fugă către el.

CAPITOLUL 2

DINȚII

La adăpostul întunericului, bălțile de culoarea jadului pătat, stătute în nemișcarea lor, miroseau a mucegai. Prin ele păseau împroșcând acum trei adolescenți, făcând valuri care tulburau calmul suprafeței.

– Măiculiță! se vaită Greg.

Frigul îi intrase în oase.

Gemenii, aflați la doar câțiva pași în față, văzură că tunelul se bifurcă. Ambele ieșiri erau sub apă...

Din nefericire, gemenii nu știau să înoate. Nu-i învățase nimeni așa ceva.

– Dacă se adâncește... suspină pe înfundate Jonas.

– ... ne întoarcem, completă Astrid, deși inimile le bubuiau gata să le iasă din piept.

În vechiul ghișeu de bilete licărea o lumină slabă. Cu cât înaintau, cu atât se adânceau în întuneric și în apă.

Și totuși, continuau să meargă-nainte.

– La stânga, mormăi Jonas.

Astrid avea o încredere oarbă în fratele ei. De fapt, Jonas era cam singura persoană în care avea încredere deplină pe lumea asta.

– Stați! Unde vă duceți?! răzbătu vocea lui Greg, ca un ecou reflectat de pereții jilăviți, în timp ce Astrid și Jonas dădeau colțul.

– N-ajungea mingea aia până aici! explică el.

Gemenii se opriră într-un loc în care tunelul se afunda și mai tare, scoțând pe gură aburi, imperceptibili în lumina care se micșora tot mai mult.

– Ia uite... șopti Astrid.

Slabă, ca o scânteie care se stinge, o altă lumină începuse să joace pe pereții care se trezeau la viață sub pâlپăirile mușchilor fosforescenți. Pe măsură ce coborau, se răspândea în jurul lor ca o incantație. Scânteierile se luaseră după ei, dintr-o încăpere în alta, adoma unor vine de aur prăfos.

Ca și cum și-ar fi încordat un mușchi atrofiat, acum puteau auzi clar – un clinchet ca rămășițele unui râs, sau ale unei melodii imemorale.

– Mă simt ciudat, mormăi Jonas.

Astrid încuviință din cap. O dureau dinții.

Oricât de palide ar fi fost luminile, gemenii insistau să-și forțeze ochii să vadă. În licăriri, își puteau vedea unul altuia spotul de lumină albastră al irișilor și găurile negre ale pupilelor mărite.

– Băăă! Înapoi! îi strigă Greg din urmă, pe un ton glacial și iritat.

Gemenii bănuiră că simțise și el ceva – chiar dacă nu avea cum să audă cântecele.

Îl lăsară baltă, pentru a se concentra pe noua senzație. Se întoarseră din nou către dâra de lumină și continuară, mai încet acum, prin apa înghețată care le venea tot mai sus. Le ajunsese până la coapse.

– Băi, e prea întuneric acolo jos! Hai înapoi!

Acum, Greg părea speriat de-a binelea. Vocea îi era gătuată de panică. Frica crescuse deodată în furie și strigă din nou, disperat:

– Nu e amuzant deloc!

„Are dreptate“, se gândi Astrid. Dar nu se putea opri. Cântecele o subjuga.

– Sper să merite efortul, bombăni ea.

Tremura de frig de-i clănțăneau dinții. Apa sloi de gheață le ajunsese aproape de mijloc.

Nu mai era vorba de mingea de fotbal. Nici măcar de premiu. Era cu totul altceva. Un secret care aștepta să fie descoperit, acolo, în apă – doar de ei.